

УЧИТЕЛЯ

ПЕТРЪ ДЖНОВЪ

СОФИЯ

1927

Петръ Джновъ и неговото учение.

Въ това огнище буйно отъ народи, което е Балкански полуостровъ, единъ народъ отъ славянса раса се отличава между другитъ, той е български народъ. На този народъ Петръ Джновъ е дошелъ да носи едно послание, свое послание, което е всемирно послание за Миръ, Любовь, Братство и Единство. Послание, предопредѣлено да подготви душитъ за великия преходъ, който ще отбелъжи края (неизбъжно близъкъ) на днешната цивилизация и началото на една нова цивилизация, на единъ новъ великъ циклъ, на една нова ера, — Ера Водолей и въ нея на една нова раса, опредѣлена за въплотяване и реализиране на Любовь, Братство и Единство, — култа на Бълото, което е изражение и изявяване на култа на Истината.

Ние се намираме, наистина, въ прага на една велика свѣтвна криза, въ която всички сществуващи ценности ще бждатъ обърнати съ главата надолу и унищожени, въ която всичкия гнилъ растежъ на човъшки страсти и страдания, които дава на днешната цивилизация характеристикния материализмъ (агностически и противодуховенъ), ще бжде измѣненъ вънъ отъ бървитъ крила на днеш-

ния денъ и отъ острата коса на времето. — Тази така наречената цивилизация, която, като библейски гигантъ отъ краката е глина, има за основа *по-слабото невежество* (студената материалистична наука е извърщение на истинската мъдростъ) и *най-свирепия егоизъмъ* (който се проявява като гнетъ и експлоатация на слабитѣ, било въ полето на политиката, както и въ обществата) и въ който даже най хубовитѣ и благородни човѣшки качества приематъ единъ нишъ и изроденъ видъ, е предопредѣлена да загине и върви тя самата съ голѣми крачки къмъ своето разрушение, което ще бжде дѣло неизбежно отъ само себе си не съзнателно постановено и изпълнено.

Европа, която ни е люлката, която победи и подчини за експлоатация цѣлия свѣтъ, която съ систематиченъ и хладенъ егоизъмъ наложи игото си на гнетъ върху другитѣ народи, които би пожелала за свои роби, която даже цѣли народи унищожи, е на разпокъсване отъ вътрешни войни и ще и губи въ скоро време съ насилие; престижа и силата си, за да бжде на своя страна поробена... до толкова, че отъ всичкитѣ ѝ градове нѣма да остане камъкъ върху камъкъ и пенливитѣ води на Атлантика ще я покрятъ както едно време мистериозния Атлантикъ.

Атмосферата на свѣта ще е тогава пречистена за Новата Ера, която ще види триумфа на Синъ Человѣчески съ науката озарена, която ще възстанови Всемирната Мъдростъ на вѣковетѣ съ Религията на Мъдростъта, която ще опѣтва хората

точно по тѣхната пжтека, по пжтя на Живота,
който води до Бога:

„Not rites, nor prayers, nor incense smoke,
„Nor ban, nor blessing, nor usurper's claim
„To pardon sin, or angry Gods appease,
„By unjust sacrifice of Innocence to Guilt.
„Not by denial of Matter Spirit's pole,
„Or affirmations of the unenlightened Will,
„Or unbelief of creed-bewildered minds.
„These are Illusion's fetters Soul must break,
„Ere it can rise to clearer heights, and grasp
„That which alone brings Certainty and Peace —
„The knowledge of the Law“.

(Brother XII — The Three Truths)

„Нито обряди, нито молитви, нито благоуханния димъ,
Нито проклетия, нито благословение, нито претенциитѣ на
узурпатора
Да прощава грѣхове или да умирява разгневени Богове,
Чрезъ несправедливо пожертвоване Невинността предъ
Винността.

Не чрезъ отричане на материята — върлината на Духа,
Или твърдения на непросвѣтената Воля,
Или невѣрие на замаяни въ върюето си умове
Тѣ сж вериги на илюзията, които душата трѣбва да сломи
Преди да може да се издигне до по-свѣтли висини
И да схване онова, което единичко донася достовѣрность и
Миръ —

познанието на Закона“.

(Братъ XII — Тритѣ Истини).

Петръ Джновъ иде, именно, да носи на тия,
който го слушатъ, посланието на Новата Ера. Как-
то всичкитѣ учители, той не пише, но говори и
ученицитѣ, последователитѣ събиратъ неговитѣ
слова, печетатъ ги, превеждатъ ги и ги проповѣд-

ватъ, защото, ако и да проповѣдва той на своя народъ български, посланието, което той носи е всемирно и се отнася за всички народи. Неговитѣ ученици казватъ, че въ едно минало превъплотяване той да е билъ единъ свещеникъ реформаторъ на име попъ Богомилъ*), глава на едно движение, което е получило неговото име и че той взема една значителна частъ отъ историята на своя народъ. Днесъ той има въ България хиляди привърженици, новопокръстени, които слушатъ неговитѣ слова и изпълняватъ неговитѣ проповеди и се казватъ „последователи на Бѣлото Братство“. Отъ скромно потекло, беденъ и безъ средства материални, той започва отъ четвъртъ столѣтие своето дѣло, като проповѣдва на своя народъ и до сега го продължава, като прѣзрѣ почести и богатства. Всичко онова малко, което му се предлага, дава го на този, който има нужда. Той днесъ изглежда единъ човѣкъ съ среденъ ръстъ, отъ около 65 години, съ бѣла брада, вежди сиви, чело широко, коса гъста, спусната и порѣзана върху рамената, тѣло силно и издържливо, съ хармонични движения очитѣ често затворени, които изглеждатъ индиферентни, но въ действителность виждатъ всичко и изследватъ най-отдалеченитѣ дѣлбочини на душата. Облича се по европейски и безъ яка и връзка. Неговото слово е кратко и измѣрено, когато говори съ нѣкого, но когато говори на публиката, е живо, изобилно и животно и ако и да просявява едни голѣми знания и една най-пространна култура (следвалъ е въ

*) Който познава книгата на живота, той само може да прочете въ нея и да знае истинското име на учителя въ вѣчността — Преводача.

Бостонския университетъ по медицина и по богословие), той говори обикновенно просто за нѣща обикновенни и *жизнени*. Нефилософствува, но обяснява принципитѣ на Духовната Наука, която днесъ е най-необходимата за човѣчеството. Въ своето учение той казва нѣма нищо ново, — „е старо като планинитѣ и чисто като свѣтлината“, и дава виши морални правила, които могат да се съкратятъ въ нѣколко думи по редътъ отъ него казанъ: „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди“.

Както всички велики реформатори, и той е умразенъ и му се правятъ пречки отъ страни на политическата властъ и отъ страна на църквата, който се счита за единъ опасенъ конкурентъ на нейния духовенъ монополъ, въпреки това, че онова, което учи той, нѣма нищо противохристиянско. Въ неговитѣ слова най-чистата доктрина на Евангелието се слива хармонично съ чиститѣ доктрини на Индия: той е свещеникъ на Всемирната Религия на Мъдростъта.

Ето нѣкои негови мисли:

„Многото недостатъци на българитѣ сж признаци на тѣхната велика жизнеспособность“.

„Злото не е нищо друго, освенъ неразумно използване на живота“.

„Идолопоклонника не е омразенъ на Бога, той Нему е по-сжпъ, както изгубения синъ, който търси съ болка и плачъ баща си“.

„Най-голѣмия импулсъ въ живота трѣбва да е: Любовта, любовта въ Бога“.

„Новото учение започва съ Бога и твори споредъ закона на Любовта“.

„Бѣдността сѣществува гдето нѣма Богъ“.

„Всичко онова, което направиха въ древноста пророцитѣ и свѣтитѣ, можемъ да го направимъ и ние днесъ“.

„Жаднитѣ прибѣгватъ до всѣки новъ изворъ“.

„Вие трѣбва да се сношавате съ невидимия свѣтъ и да получавате отъ тамъ новъ ни и писма“.

„Основата на нашия животъ трѣбва да е любовта къмъ Бога съ всичкото си сърдце, умъ и душа“.

„Който върши доброто, работи съ насъ и ние съ него“.

„Ония, които отричатъ сѣществуванието на Бога, показватъ ни негото сѣществуване, защото може да се отрича само това, което сѣществува“.

„Ние сме за Царството Божие на земята“.

„Нашата целъ е да разберемъ Бога: за познаванието му трѣбва да го любимъ“.

„Изпитанията могатъ да бждатъ печални и скръбни, но не сж едно зло. Тѣ сж като чукчето въ ржцетѣ на Божествения Скулпторъ“.

„Азъ желая презъ новата година да дадете добри плодове. Така че, който ги вкуси, да благо дари на Бога“.

На следния номеръ на „Messaggero“ ще почнемъ да печатаме една серия статии, извлечени отъ беседитѣ на учителя Джновъ.

Алдо Лаванини.

Въ номеръ 92 т. г. на мѣсечното списание „Il Messaggero della salute“, което излѣзе презъ

мѣсець май т. г. и се печата въ Чикаго, Америка, е напечатана съ нѣколко думи горната биография на нашия съотечественикъ Петръ Джновъ и неговото учение.

Ние го превеждаме на български и го печатаме, за да се знае за лишенъ пжтъ отъ всѣкиго, че никой не е светець въ родното си мѣсто и че въ странство се цѣни много по-добре единъ нашъ съотечественикъ, отколкото въ насъ. Кой въ България не знае, че Петръ Джновъ е оплютъ и преследванъ отъ свещеничеството въ насъ и то за какво... защото е единъ великъ мислителъ—мждрецъ на вѣковетѣ, който по-скоро прави честь на родината ни, като говори посланически слова на български езикъ за цѣлото човѣчество, че неговото спасение и това на българския народъ е въ любовта му къмъ Бога, защото Богъ е любовъ и всѣки да бжде „Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога“.

И понеже ученицитѣ и последователитѣ му изъ цѣлата ни страна, тия дни на 19 того се събиратъ на съборъ въ София, за да чуятъ и тази година отъ неговитѣ уста животворнитѣ му слова, които той, като веститель, ги носи за цѣлото човѣчество, то мислимъ, че навремено е, да изнесемъ въ печата горного, за да се потвърдятъ думитѣ на руския поетъ Павель Тутковски:

„Казалось, мы съ тобой совсѣмъ чужіе
И встрѣтились случайно на землѣ,
Но сразу понялъ я, что мы душой родные,
Что видимся далеко не впервые,
Что я любилъ тебя — не помню только, гдѣ“ . . .

Д-ръ И. Ж. Духомировъ